

Isala

info-bulletin

informatiebulletin voor alle Isalanen met CKV1 in hun pakket

35 jaar Isala

foto's uit de schoenendoos van
Steven van Woerkom

Expositie
Oud-Isalanen

Interviews

Win
een iPod nano!

In dit nummer

Gaat het over de lustrumexpositie Kunstopgang. De volgende leerlingen leverden een bijdrage in de vorm van een spetterend interview: Colet te Grotenhuis, Marije Hengeveld, Eline Vinke, Sarah Meijer, Lisette Harleman, Jorieke Berentsen, Karine Philipssen en Maïke Alberts. De andere scribenten zijn: Erwin Eijkelkamp, Jacqueline Otten en Steven van Woerkom. Tenslotte op pagina 30 een liefdesverklaring van Wouter Hendriksen aan onze Macs.

fotografie: Dorus Overgoor, Peter van Tuijl en Jan Verheijen

Ckafé

CKV1-periodiek van het Almende College
locatie Isala, Laan van Schuylenburch 8
7064 AL Silvolde.

Redactie en lay-out: Jan Verheijen

email: ckafe@planet.com

of: isalackafe@mac.com

Cultuurpagina:

www.mijneigenfavorieten.com/ckafe/

Druk: Senefelder-Misset Doetinchem

Het Isala en kunst...

Natuurlijk zag ik het al een tijdje aankomen: het 25e nummer van Ckafé. Het was mijn probleem om de directie zo ver te krijgen dat ik de omslag in kleur mocht laten drukken. Een mooi accent voor deze mijlpaal, maar dit zou nogal wat extra kosten met zich meebrengen. Begin november kwam rector Peter van Tuijl echter met de mededeling dat zelfs de hele krant in kleur mocht worden uitgevoerd.

Hallo!!!

Met de witruimte op de vorige regel tracht ik even mijn verbazing in beeld te brengen. Zijn geheime wapen in deze financieel krappe tijden bleek een ware Sinterklaas te zijn. Sint Ben bedankt! In de jaren dat Ckafé verschijnt (altijd in zwart-wit), heb ik overigens wel eens vaker een beroep op hulpsinterklazen kunnen doen. Zo waren er af en toe sponsors die, om een wedstrijd aantrekkelijk te maken, met een cd-bon, prachtige tassen, een taart, een dagtochtje naar Engeland voor twee personen en zelfs een Nikon foto-toestel op de proppen kwamen. En dat allemaal om de lezer (jullie dus) te plezieren. En nu komt Apple-centre Macsupport op de proppen met 3 (drie) iPod nano's! Zie pagina 20-21.

Op 27 november vieren we met een 'Kunstzondag' dat het Isala al weer 35 jaar bestaat. Toch wel mooi dat kunst wordt aangegrepen om dit lustrum te vieren. De meeste bezoekers zal het wel duidelijk zijn als ze ons gebouw binnenkomen: het Isala heeft wat met kunst. Hier is nagedacht over de vorm en sfeer van een ruimte waarin het prima vertoeven is. Op het Isala is er aandacht voor vormgeving, niet alleen in het gebouw, maar ook bij de beeldende en kunstzinnige vakken. Wij als docenten van de beeldende sectie zijn daar blij mee, blij met de middelen die we krijgen om aantrekkelijk onderwijs te geven, blij met onze prachtige lokalen en onze mooie Apple computers. Het meest blij ben ik echter met de vonken die jullie regelmatig laten overspringen naar ons CKV1-docenten. De schitterende interviews die een aantal van jullie nu hebben geschreven, zijn daar een duidelijk voorbeeld van. Ik kon er weer een heel blad mee vullen. Al die 'Hulppieten' bedankt voor jullie enthousiaste bijdragen.

Jan Verheijen

Steven

De foto links is bedoeld als nostalgische en tevens als waarschuwing. De nostalgische waarde ervan ondervinden uitsluitend oud-leerlingen die hier allemaal hun conector/gymleeraar Steven van Woerkom zullen herkennen. Steven helpt hier zijn dochter Stefanie bij het inrichten van haar deel van de expositie. Voor de jeugdige kijkers is dit plaatje vooral als waarschuwing bedoeld: Beeldende kunst heeft een duivelse waarde en niet vanwege een bloot piemeltje. Als jij in de vierde klas zit, zul je het vak CKV1 gaan volgen. Hierbij ga je ervaren dat kunst verslavend werkt. Je bent vast gewaarschuwd!

Omslagfoto: Peter van Tuijl

theater **Barghse Huus 's-Heerenberg**

Erwin Eijkelkamp is oud-leerling van het Isala en directeur van theater Het Barghse Huus in 's-Heerenberg. Ondanks het feit dat Erwin nog heel goed weet hoe het was om met houten fietsbanden in de hongerwinter uren rond te rijden om een handje tulpenbollen te bemachtigen, heeft hij er begrip voor dat Isalanen van tegenwoordig niet meer helemaal naar 's-Heerenberg kunnen fietsen, ook al is de voorstelling nog zo mooi. Lees daarom zijn unieke aanbod voor Isalanen op de volgende pagina.

Doe mee en Win!

ERWIN EIJKELKAMP
DIRECTEUR 'HET BARGHSE HUUS'

Theater Het Barghse Huus in 's-Heerenberg feliciteert het Isala College met haar 35-jarig jubileum.

Isala en cultuur zijn altijd onlosmakelijk met elkaar verbonden geweest. Het Barghse Huus wil dat graag in stand houden! Daarom kunnen Isala-leerlingen met een fikse korting naar de voorstelling van cabaretier en taalkunstenaar Kees Torn.

Hij speelt de voorstelling "Doe mee en Win" op zaterdag 10 december a.s. in Het Barghse Huus.

De kaarten kosten normaal € 12,00; Isala-leerlingen kunnen op vertoon van de waardebon voor slechts € 8,00 deze voorstelling bijwonen! Betalen met CKV-vouchers is ook mogelijk.

Reserveren is noodzakelijk!

De redactie van K café begrijpt best dat je niet in dit blad wilt knippen. Over 35 jaar is dit jubileumnummer immers een waardevol collectors-item. Je mag als je wilt bij de zaal ook een fotokopie van onderstaand plaatje inleveren.

Kees Torn

“Doe mee en win!”

cabaret

‘Doe mee en win!’ moest een doldwaze show worden. Na vijf programma’s in de ware cabarettraditie voor een intelligent, dus schaars publiek, wilde de grote massa ook wel eens iets leuks. Lekker toegankelijk amu-

sement zoals het dat gewend is van de populaire concurrenten. Tevens wordt op veler verzoek op het podium geen whisky gebruikt, geen sigaar gerookt en niet over de liefde gezeverd. Dat betekent nogal

wat, want het ging tien jaar over weinig anders. Nu is er tijd voor al het overige, maar opnieuw in liedvorm, zij het wat minder subtiel dan voorheen. Geen commercieel spektakel, maar traditioneler dan ooit.

De Rabobankzaal van Het Barghse Huus biedt plaats aan 120 bezoekers. Het aanbod bestaat uit cabaret, jeugdvoorstellingen, toneel, muziek en muziektheater. Er worden elke seizoen 25 tot 30 voorstellingen geprogrammeerd. Zoveel mogelijk genres komen aan bod, vertolkt door zowel amateurs als professionals. Van lokale helden tot landelijke beroemdheden. In de zaal vertoont Filmhuis 's-Heerenberg ook haar voorstellingen. Het volledige aanbod van Het Barghse Huus is te zien op www.hetbarghsehuus.nl

Ons adres: Het Barghse Huus, Willem van den Berghstraat 1, 7041 CW 's-Heerenberg, 0314 663608

theater@hetbarghsehuus.nl

Extra korting: Elke ouder – buurman – buurvrouw – opa – oma – zus – broer of docent die een volle auto met 4 leerlingen aflevert bij ‘Het Barghse Huus’, mag gratis die avond de voorstelling bijwonen!

Ook hier geldt: altijd reserveren! Dit aanbod is het hele jaar van toepassing op de meeste theatervoorstellingen in Het Barghse Huus.

Informeer altijd eerst even naar de mogelijkheden!

Op het Isala staat een aantal kunstwerken van ex-Isalanen. Een daarvan is 'Fossil' van Chantal Krul.

Chantal Krul

Industrieel ontwerper

Colet te Grotenhuis
V4b

Chantal studeert Industrieel Ontwerpen in Delft. Het is een zware studie, je moet veel doen, veel op school aanwezig zijn en veel opdrachten maken. Een voorbeeld van zo'n opdracht is: Maak een meubel dat te maken heeft met herinneringen. Deze opdracht was voor het vak Vormstudie 4. Chantal heeft toen het meubel 'fossiel' gemaakt. Haar inspiratie voor het meubel was een reisje niet lang ervoor.

Ze reisde met 8 studenten en 2 leraren in een busje door Europa. De reis leidde naar Venetië. Daar zijn ze een poosje gebleven om musea te bezoeken en de sfeer een beetje op te pakken. Na Venetië zijn ze naar Verona en Milaan gegaan. In Milaan hebben ze de grootste meubelfabrikant bezocht. In Italië bezochten ze een begraafplaats ontworpen door Carlo Scarpa, een heel beroemde architect. Scarpa combineerde vaak beton met andere materialen en in veel vormen. Na Italië ging het groepje naar Zwitserland. Ze zaten in een kuuroord in de bergen. De bergen spraken Chantal heel erg aan. Ook keek ze veel naar de bomen, want het was in de herfst, en de bomen waren mooi gekleurd.

De studie Industrieel Ontwerpen staat voor Creating Products for People. Alles moet massaal gemaakt kunnen worden. Alleen deze opdracht was een uitzondering, hiervan hoefde er maar 1 gemaakt te worden, dus kon ze ook andere materialen gebruiken. Daarom leek het Chantal leuk om met materialen te werken die normaal onhandig zijn. Ze koos toen voor de combinatie beton/hout. Omdat beton normaal voor haar niet te gebruiken is, wou ze daar nu wel eens wat mee proberen.

Bij herinneringen dacht Chantal aan herinneringen die je wilt delen met anderen, maar er zijn ook herinneringen die je niet wilt delen. Daarom zitten er schappen in het meubel. Als je je herinneringen wilt delen dan schuif je de schappen uit, maar wil je het er liever niet over hebben schuif je ze gewoon dicht!

Chantal heeft in het beton afdraken van bladeren gemaakt. Deze bladeren hebben haar enorm geïnspireerd en voor haar waren de bladeren de herinnering aan de reis. Het was eerst wel moeilijk om de bladeren in het beton te krijgen. Elke keer als ze nu nog herfstbladeren ziet, denkt ze meteen weer terug

aan die reis! Daarom heet het meubel ook Fossil. De bladeren zijn vereeuwigd in het beton, net zoals je een herinnering voor altijd en eeuwig met je meedraagt. En een fossiel is ook afdruk van een organisme uit het verleden. En dit fossiel is hierdoor ook vereeuwigd in het gesteente. Er is een tegel te zien bij de beeldentuin in de vitrine waar het heel goed gelukt is.

Het maken van "fossiel" ging nogal moeilijk. Omdat ze nog niet veel met beton gedaan had wist ze niet goed hoe ermee te werken. Het ging dan ook een aantal keren fout! Ze moest dan elke keer weer naar de doe-het-zelf zaak fietsen en weer naar school om steeds maar weer nieuw beton te halen. En dan stond ze daar op school tussen de handige jongens te "klungelen". Gelukkig werd ze er ook wel geholpen!

Ik vind zelf dat het een heel leuk meubel is geworden! En zeker nu ik weet wat er allemaal voor gedachtes en verhalen achter zitten, en nu ik meer van het voorwerp begrijp vind ik het heel mooi en interessant! Je begrijpt nu waarom het er zo uitziet en een laatje is niet meer een laatje, maar een laatje is voor mij nu een herinnering geworden! ■

Kunst van oud-Isalanen

Ter gelegenheid van de jubileumexpositie staat er een aparte rubriek op de ckafé-pagina over oud-leerlingen die een kunstzinnig beroep uitoefenen:
Kunst van oud-Isalanen

De favorieten van ckafé Isala

zaterdag 5 november

Architectuur

Foto's Frauenkirche Dresden
Wederopbouw Frauenkirche Dresden
Info Frauenkirche Dresden
De start voor architectuur
Architectuur Amsterdam gratis en voor niets
aldo rossi
AMERICAN ARCHITECTURE AWARDS
ARASCa: Baustilkunde Romaans
ArchiNed
architect's sites
ARCHITECT. CENTRUM A'DAM
Architectenweb, de grootste architectuursite van Nederland
ArchitectenWerk
Architectural Terms: The Greek Temple
Architecture of Antoni Gaudi
Architectuur afbeeldingen en gratis programma
Architectuur in Den Haag
Architectuur in Italië
Architectuur lexicon (Duits)
Architectuur Lokaal
architectuur.pagina.nl
architectuurgeschiedenis - 20 stromingen 1800-2000
basilica in Romanesque style
Belgische bouwstijlen
Bouwkundige begrippen
bouwplaten
bouwplaten II
Brunelleschi
CALATRAVA
Circus Zandvoort
cupola architectuursite
Cursus Moderne architectuur
Daniel Libeskind
daniel libeskind
De architectuurgids van Nederland
Dom van Keulen
Doorzonwoning Rietveld
Farnsworth House
Farnsworth House by Mies Van der Rohe
Farnsworth House by Mies van der Rohe
Gasunie Hoofdkantoor
Gaudi
Glaspaleis Heerlen
Guggenheim Bilbao
Het colosseum Rome
HET NIEUWE WORLD TRADE CENTRE
Hundertwasser Haus Wien
Isfahan Movie
Leo Masuda site
mecanoo
Museo Guggenheim Bilbao
Nederlands Architectuurinstituut
Reichstag 2
Reichstag 3
Reichstag 4
REICHSTAG BERLIN
REICHSTAG BERLIN 1
Rietveld Schröderhuis
ROMANESQUE AND GOTHIC ARCHITECTURE,
SCULPTURE AND PAINTING
Schröderhuis Rietveld
Schätze der Welt - Denkmäler - A-Z
The Romanesque and Gothic Styles

Film

The Internet Movie Database (IMDb)
Special effects
All Movie Guide
BelBios
Cinema.nl: Voorpagina
Cinemazine: Inhoud
Cult Films
Cult Films

Zoekmachines

Google!
Zoek

Onze school

Beeldende vorming en CKV3bv
Het Isala
Nieuw lokaal ckv
interview

Kunst op het Isala

Frans Bochanen keramiek
Kunstopgang
videowedstrijd!
muizenvallen v6
Lustrumexpositie op het Isala
Edith Madou workshop
Beeldend Kunstenaar Edith Madou
Keramiek Edith Madou
Peter van Tuijl
Soccer 1, kunstzinnig voetbaltalent!
Soccer 2, nog meer kunst en voetbal
Soccer 3, Magic...

Kunst van oud-Isalanen

Firma Weijland
Stefanie van Woerkom
Roy Scholten
Roy Scholten 2
Roy Scholten 3
Eric Schuurman
Casper ter Heerdt
de Kado Studio
mikeandmaake
MONTEZUMA'S REVENGE, VOCAL POP
Peter Colstee
rooijackers tomesen architecten
Studio Pothoff - HOME
Yuna Grafisch- en Internetontwerp

ckafe actueel

Gebroeders Van Limburg tot 20-11-2005 in Nijmegen
Barghsehuus op zondag 13-11-2005
Bios - Frankrijk (nieuw)
Bios (nieuw)
Glas in lood Blois (nieuw)
4 nov. Klassiek met 55% ckv-kortin in Amphion
13 nov. Vocalgroup Catch Amphion
Gruitpoort oktober
Gruitpoort november
Kunst in Doetinchem
Ons Huus Dinxperlo Voorstellingen
theater-jaaragenda Gruitpoort

Verslag via kennisnet!

CKV1 aanmelding
DAVINDI | Vakken indeling
Online belevingsverslag architectuur
Online belevingsverslag beeldend
Online belevingsverslag dans
Online belevingsverslag film
Online belevingsverslag muziek
Online belevingsverslag theater

Foto's open dag BV-CKV

Isala bv 1
Isala bv 2

Brugklas Moyland 12-4-2005

Moyland 1
Moyland 2
Moyland 3

Musea en galeries

24 Hour Museum - official guide to UK museums, galleries, exhibitions and heritage
Amsterdams Historisch Museum
Arkansas Arts Center
ArtMuseum.net
Artsite
Beelden aan Zee
Bergerfoundation
Biennale Venezia
Bonnefantenmuseum Maastricht
Centraal Museum Utrecht
Centre Pompidou
cobra-museum
Collectie Museum Jan van der Togt
De Hallen, Haarlem
Design Museum, London
Duitse musea
Expositions Paris Art Contemporain
Felix Nussbaummuseum
Frans Hals Museum Haarlem
Frisia Museum. Magisch Realisme
G A L E R I E S N L
galerie Helpuzelven Winterwijk
Gemeentemuseum Den Haag
Groninger-Museum
Guggenheim Museum
Het Rembrandthuis Amsterdam
Hirshhorn Museum and Sculpture Garden
Historisch Museum Arnhem
HUNTENKUNST
JEU DE PAUME
Kröller Müller museum
Kunst- und Ausstellungshalle Bonn
Kunsthall Rotterdam
KSthe Kollwitz Museum Keulen
landmarkCHICAGO
Leonardo da Vinci museum
Louvre Museum Parijs
Louvre Museum Parijs 2
MARTa Herford - Museum
Metropolitan Museum
Mies van der Rohe Haus
MoMA, New York
musea in België
Museum in Duitsland
Museum in Engeland
Museum in Italië
musea in Nederland
Museum in Polen
Museum in Tsjechië
Museum in Zweden
Musée Auguste Rodin
Museum Boijmans Van Beuningen
Museum Boijmans van Beuningen 2
Museum Bredius Den Haag
Museum De Pont Tilburg
Museum Kurhaus
Museum Ludwig Keulen
Museum Moderne Kunst Arnhem
Museum Mondriaanhuis
Museum Schloss Moyland
Museum van Loon Amsterdam
MUSEUM.NL
Museums around the world
Museumserver
musée d'orsay
National Gallery, London
Nederlands Leder- en schoenenmuseum
Nederlands Textielmuseum
Noordbrabant Museum, 's-Hertogenbosch
Panorama Mesdag
Paul Getty Museum
PIXELMUSEUM

h

Het kostte even wat moeite om een afspraak te maken met Peter Colstee. De eerste afspraak ging niet door. Maar na het nodige e-mail contact (hij leest zijn mailtjes gelukkig goed) trof ik Peter op 4 november in de hal. Jan Verheijen stelde ons aan elkaar voor.

We zijn we met z'n tweeën op het plein Duits gaan zitten.

“Peter Colstee”

Schilder

◀ Espressokan 1:
Persona; olieverf op
linnen, 1987
◀ Espressokan 2:
Lichaam en Geest;
olieverf op linnen,
1987

MARIJE HENGVELD
V4B

Ik had op de Internetsite van Peter al wat rondgekeken om te zien wat voor soort schilderijen hij maakt om daar mijn vragen op te baseren.

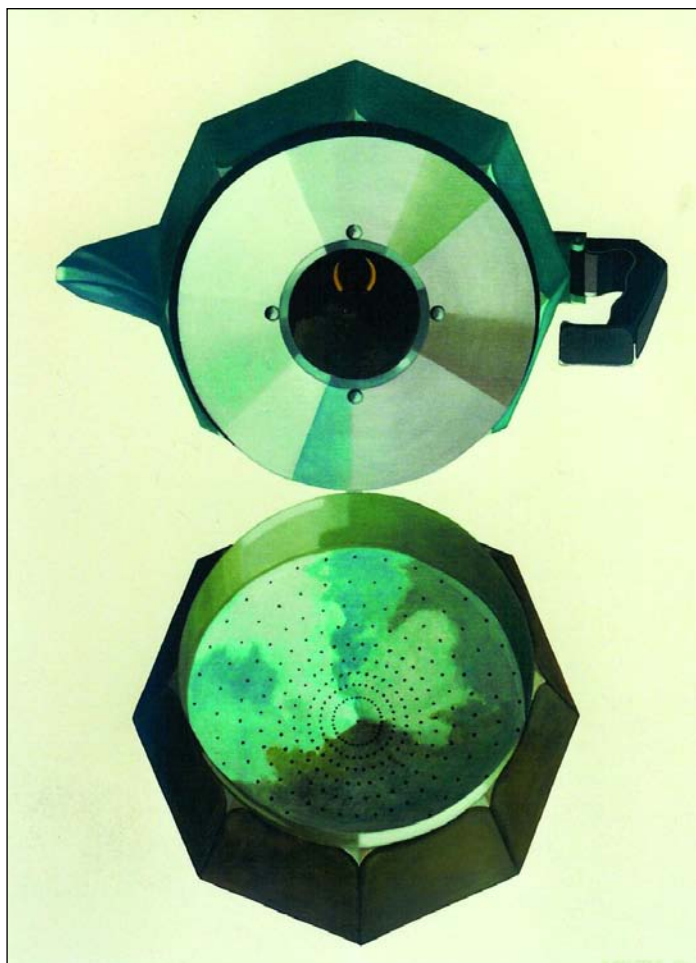
Als eerste bespraken wij een krantenartikel dat ik de dag ervoor in De Gelderlander had zien staan met de kop “Brit Damien Hirst regeert in de beeldende kunst”. Het artikel ging over de Top 100 van meest invloedrijke kunstenaars, vergelijkbaar met wat de Quote Top 500 voor de meest rijken op deze aarde is. Bij het vast-

stellen van deze Top 100 voor kunstenaars wordt door de selectiecommissie o.a. gekeken naar verkopen tijdens veilingen, aankopen door galeries en gerealiseerde tentoonstellingen. Ik vroeg Peter wat hij vindt van het werk van Damien Hirst. Peter kende Hirst wel maar alleen van ander werk. Het werk op de foto bij het krantenartikel, kende hij niet (een groot schilderij met gekleurde ballen erop). Hij vond het leuk bedacht, maar vond het niet iets om zelf te gebruiken in zijn eigen werk.

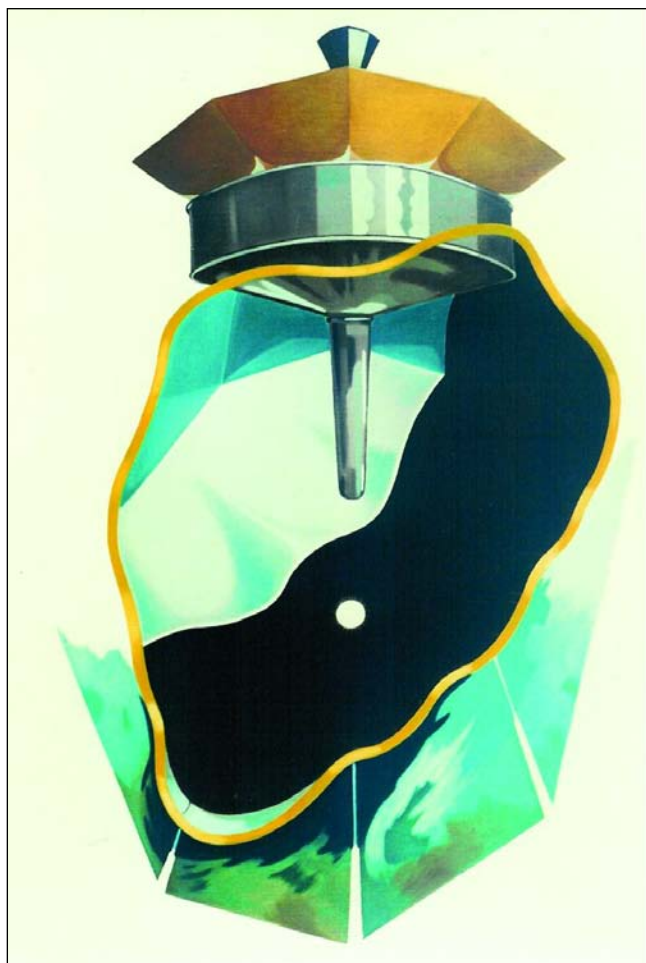
Misschien alleen als achtergrond of als behang in een schilderij.

Mensen die Peter bewondert, zijn Salvador Dali, Rene Margitte en David Hockney. De eerste twee zijn surrealisten. Hockney schildert en tekent realistisch. De stijl waarin Peter zelf schildert, is meestal realistisch en soms surrealistisch. Hij schildert in olieverf op doek.

Wat Peter het liefste schildert hangt van zijn bui af. Hij heeft met schilderen van alles geprobeerd. Hij

▲ Espressokan 3: Filter en Cyclus; olieverf op linnen, 1987

▲ Espressokan 4: Vol - Ledig; olieverf op linnen, 1987

is een net persoon en maakt niet veel collages omdat dat te veel rommel geeft in zijn atelier. Hij voelt zich blij als hij kan beginnen op een wit doek met schilderen. Peter schildert veel portretten, maar als hij zin heeft, maakt hij ook wel eens een serie stillevens. Bij het maken van abstracte schilderijen weet hij nooit wanneer het af is. Peter heeft dan te veel vrijheid en weet niet wat hij daar mee aan moet.

Toen ik hem vroeg wat hij het mooiste schilderij vindt dat hij ooit had gemaakt, noemde hij een serie stillevens. Deze serie bestaat uit 4 schilderijen. Op die schilderijen staan koffiepoten; die koffiepoten stellen telkens één persoon voor en zijn vanuit verschillend perspectief geschilderd. Van buiten, binnen en andere kanten. Het mooie is niet alleen het schilderij zelf maar ook de gedachte erbij. Bij deze schilderijen hebben de titels veel betekenis om te begrijpen wat het voorstelt. Bij andere schilderijen vindt Peter de titel niet zo belangrijk.

Portretten noemt hij soms gewoon face 1, face 2, face 3 enz.

Inspiratie doet hij overal op. Dit kan zijn in het café of van een krantenfoto die hem boeit. Sommige schilderijen heeft hij nageschilderd van een foto. Modellen ontmoet hij vooral in het café. Hij kijkt naar hun uiterlijk maar ook naar uitstraling. Als hij het een geschikte kandidaat vindt, knoopt hij een gesprek aan. Als de persoon er enthousiast op reageert, wordt hij uitgenodigd en maakt Peter foto's van die persoon. Hij gebruikt foto's om portretten te schilderen en modellen om het hele lijf te schilderen.

Het was mij opgevallen dat Peter voornamelijk mannen schildert en ik vroeg hem waarom. Openhartig vertelt hij dat hij mannen en jongens schildert omdat hij op mannen valt. En het is toch het leukste als je dat kunt schilderen wat je lief hebt. Daarnaast is het ook waar dat vrouwen vaker onderwerp van een

schilderij zijn. Vrouwen wil hij wel schilderen, maar dan moet het schilderij wel gekocht worden.

Natuurlijk was ik benieuwd naar Peters jaren op het Isala. Hij omschrijft zichzelf als een gemiddelde leerling die vooral goede cijfers haalde voor tekenen. Hij heeft eigenlijk altijd geweten dat hij een zeker talent voor tekenen en schilderen had en hier in verder wilde. Toch deed hij na de HAVO eerst de Pedagogische Academie en daarna de Kunstacademie.

Om goed te kunnen schilderen of tekenen heb je volgens Peter talent nodig. Iedereen kan het leren, maar net dat beetje extra dat schilders erin kunnen stoppen bezit niet iedereen.

Bedankt Peter, ik vond het een heel boeiend gesprek. Fijn dat je even de tijd voor mij hebt genomen. Sommige van je schilderijen vind ik echt mooi. Maar zoals gezegd; ze passen niet op mijn slaapkamer. Maar wie weet in de toekomst? ■

Een ervaring rijker

JACQUELINE OTTEN
CKV1 DOCENTE EN
KUNSTCOÖRDINATOR

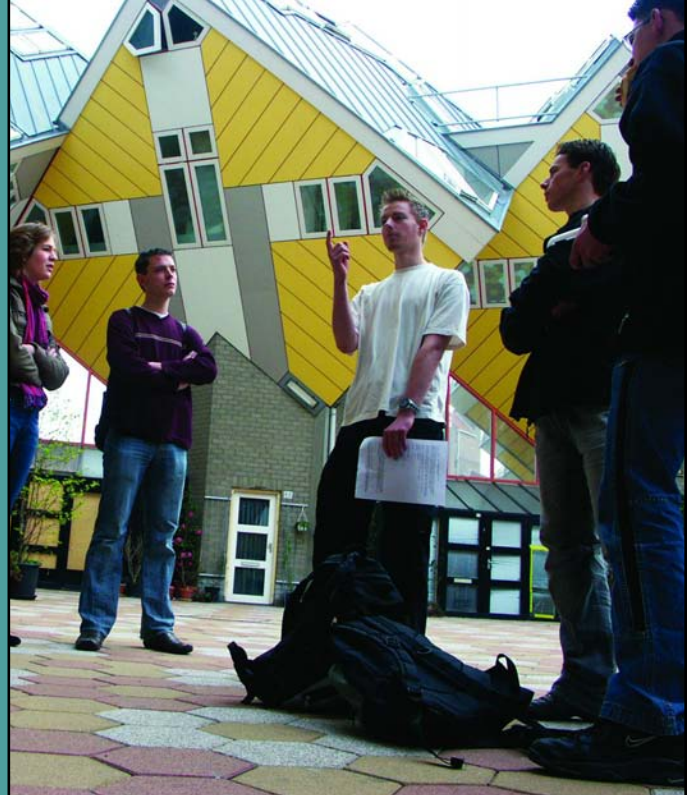
De introductie van het vak CKV1 in de 2e fase, in 1998, heeft veel beweging gebracht in het onderwijs, maar ook bij diverse kunstinstellingen. Ik weet nog goed dat ik samen met Jan Verheijen naar het Rijksmuseum ben afgereisd om te kijken wat kunstinstellingen en onderwijs voor elkaar konden betekenen. Lekker achteroverleunend in de trein kwamen we erachter dat de wagons toch wel veel mooier waren dan in de tijd dat we vaker van dit vervoermiddel gebruik maakten. Een -gelukkig begripvolle- conducteur wees ons er echter fijntjes op dat we gewoon eerste klas bleken te zitten...

In de vergader/filmzaal van het Rijksmuseum werden onder bezielende leiding van Cees Driehuizen boeiende discussies op gang gebracht tussen nieuwbaken CKV1-docenten en eveneens massaal toegestroomde museum-directeuren en educatieve medewerkers. De docenten bleken nog van niets te weten, maar ook de instellingen hadden nooit geleerd hoe ze een goed programma voor leerlingen moesten opzetten. De eerste jaren waren er vaker van dergelijke bijeenkomsten om ons bij te scholen en we werden daarbij royaal voorzien van dranken en spijsen en héél veel foldermateriaal.

Gedurende het eerste jaar bleek dat de vouchers die de leerlingen toen ook kregen, bijna nergens konden worden ingewisseld. Het vak kwam moeizaam op gang. We werkten met de methode Palet en de bijbehorende themakaternen, maar de meeste leerlingen vonden het vak maar saai. CKV1 was vooral gericht op de kennis van allerlei disciplines met bijbehorende opdrachten. Audiovisueel hadden we in die tijd bijna niets. Al gauw kwamen we tot de conclusie dat dit anders moest. CKV1 moest naar ons idee een vak zijn waarbij de ervaringen en de belangstelling van de leerlingen centraal moesten staan.

Anselm Kiefer, zonder titel

Rotterdam, CKV1 excursie Pieter Blom kubuswoningen 2005

De ervaring

Leerlingen hebben vaak het idee dat kunst iets hoogdravends of ingewikkelds is. Maar kunst moet juist iets zijn dat jou raakt of zelfs ontroert. Dat is voor ieder van ons verschillend. Muziek heeft de gemakkelijkste ingang, ieder van ons heeft wel een bepaalde muzieksoort waarbij hij/zij uit zijn/haar dak gaat en die gelukkig of juist verdrietig maakt. Beeldende kunst is vaak wat minder toegankelijk en bij het geschreven woord kost het de meeste moeite om een bepaalde emotie op te roepen. Hoe is het mogelijk om tijdens de lessen CKV1 de beleving en ervaring meer centraal te zetten? Een lastige klus omdat ieder van ons dat weer anders ervaart. Toch is de ervaring en beleving vaak bepalend voor later; deze indrukken vergeet je niet zo gemakkelijk,

Mijn eigen ervaringen

Mede door een expositie van 'La Grande Parade' in Amsterdam, van alweer 1984, ben ik naar de kunstacademie gegaan. Dit kwam onder andere door een schilderij van Anselm Kiefer in het Stedelijk Museum. Een geweldig groot monumentaal werkstuk dat meteen mijn aandacht trok. Ik wilde hierdoor zelf graag schilderen en niet alleen via opdrachten

van school. Wie weet was het met mij wel anders gelopen als ik dit werk niet was tegengekomen. Gaandeweg de jaren als CKV1 docent heb ik een aantal momenten meegemaakt waarbij ik merkte dat de ervaring van de leerling beslist centraal moest staan.

Boa's

Zo is er een groep leerlingen naar een voorstelling van Frans Bauer geweest in het Amphion. Een viertal meiden sprak met elkaar af dat ze op een andere manier naar deze zanger wilden gaan. Ze gingen er allen speciaal gekleed naar toe. Jurken en boa's werden uit de kast gehaald en natuurlijk hadden ze een fantastische avond met ontzettend veel lol.

Architectuur

Nu gaan we jaarlijks met vwo 5 naar Rotterdam. De leerlingen kiezen enkele gebouwen of bruggen uit en vertellen ter plekke een verhaal van minimaal vijf minuten over de betreffende architectuur. Samantha Wijsman hield eens een zo enthousiast verhaal over de kubuswoningen van Pieter Blom dat haar een baantje werd aangeboden door de beheerder ervan. Helaas voor Samantha ligt Rotterdam niet naast de deur. Onlangs kwam in mijn les de

producer van Eef Cornelissen uit H4D met de vraag of het misschien mogelijk was om de CD van Eefje aan de andere leerlingen te laten horen. De nieuwe CD van haar was net uit. Eef zingt pas een half jaar, maar wat een stem heeft ze! We waren met z'n allen zeer onder de indruk en de meeste leerlingen in de klas wisten niet eens dat zij een CD aan het opnemen was. Ik denk dat we in de toekomst zeker nog meer van haar zullen horen.

CA-verslag

Het maken van een verslag naar aanleiding van een Culturele Activiteit is voor sommigen een crime, maar veel leerlingen zouden ook zo als recensent voor een krant kunnen werken. Omdat we het zonde vinden dat wij docenten de enige zijn die de soms echte juweeltjes onder ogen krijgen, zijn we blij met ons publicatiemedium 'Ckafé'. Wekelijks komen er verslagen binnen en iedere keer verrast mij weer de manier waarop leerlingen hun eigen bevindingen en ervaringen neer weten te zetten. Nu ben ik een keer aan de beurt om mijn belevenissen prijs te geven en ik hoop maar dat dit verhaal wordt goedgekeurd! Eerst moet ik echter nog even op zoek naar mijn entreekaartjes... ■

Ik had op zaterdag 12 november met Toon afgesproken. Door middel van een routebeschrijving van internet wist ik waar ik moest zijn.

Toen ik bij de woning was -een boerderij- kwam Toon al aanlopen.

Na me te hebben voorgesteld kwamen we in een kamer waar allerlei grote schilderijen stonden. Ik ging gelijk van start met het interview met wat vragen over hem zelf.

Toon Elfrink

kunstenaar in de natuur

ELINE VINKE
V4B

Toon Elfrink is 47 jaar en hij woont in Megchelen. Een van zijn hobby's is kruiden verzamelen. Toon heeft vijf jaar op het Isala College gezeten en dat was toen het Isala nog maar net bestond. Het Isala was toen nog maar een heel klein schooltje. Muziek en Gym waren zijn favoriete vakken. Leraren die hij zich nog goed kon herinneren zijn meneer Bakker en tekenleraar Ben Kloppenburg. De muzieklessen waren altijd erg leuk en meneer Kloppenburg zat bij de schoolkrant net als Toon. Zo waren ze ook een soort van vrienden. De allerleukste herinnering aan het Isala was een uitstapje naar Vaeshartelt in Limburg waar hij met een grote groep leeftijdsgenoten van het Isala een aantal dagen verbleef.

Nadat ik wat meer over Toon zelf te weten was gekomen, kon ik wat dingen vragen over Toon als kunstenaar.

Wanneer kwam hij erachter dat hij iets met kunst wilde doen? Toon zei dat hijzelf daar niet echt zomaar achter kwam, maar dat mensen om hem heen vaak zei-

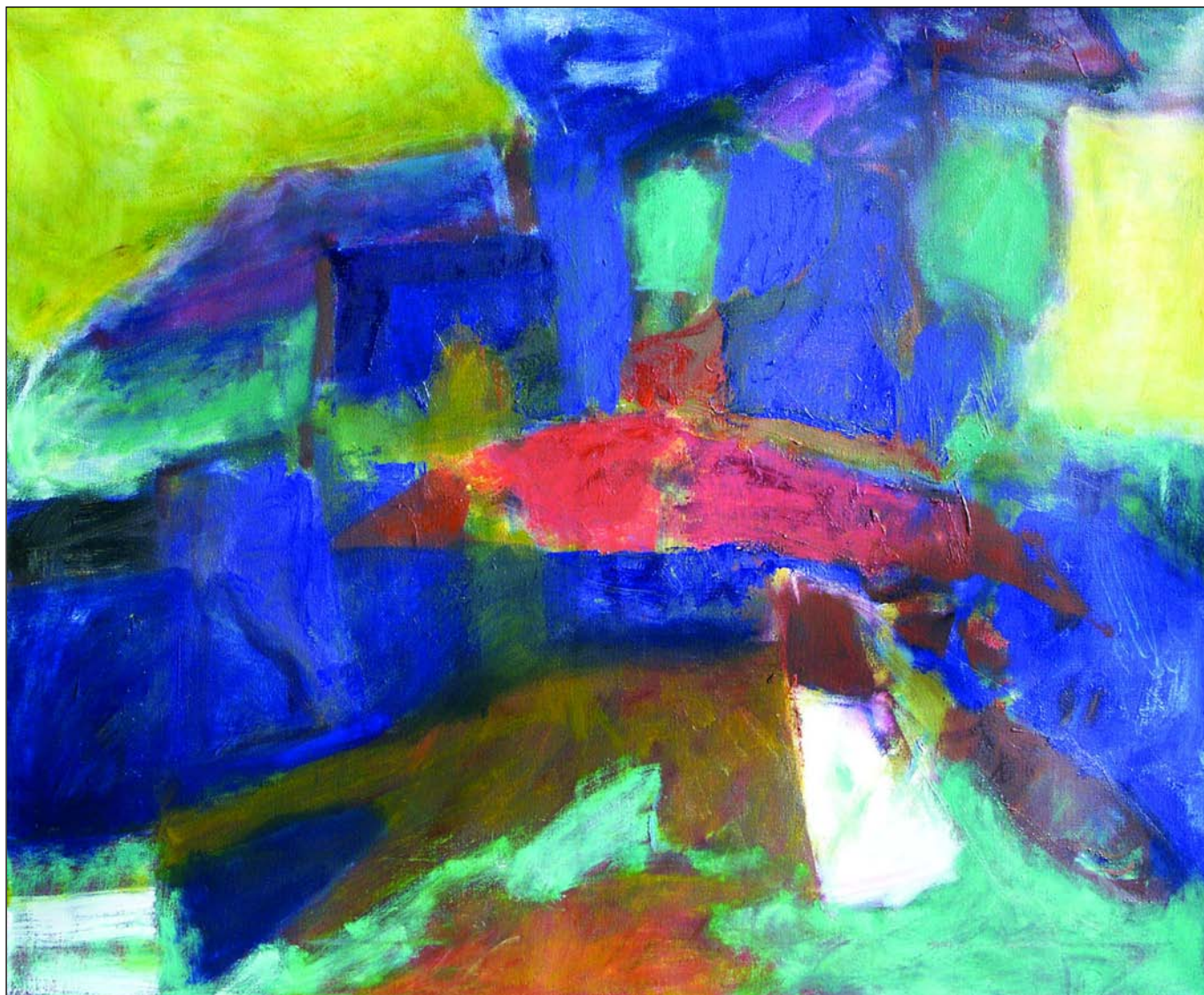
den dat hij erg goed kon tekenen. Zij stimuleerden hem om een vervolopleiding in de kunst te gaan doen. Van 1979 tot 1982 volgde hij de Tehatex lerarenopleiding in Nijmegen. Daarna kwam de AKI, Academie voor Kunst en Industrie in Enschede. Op het internet had ik al wat kunstwerken van Toon Elfrink gezien. Daarin werd ook gezegd dat Toon vaak de natuur als thema gebruikt en dat hij werkt met natuurlijke materialen. Ik vroeg hem waarom hij de natuur als thema had en hij zei: "Dat is me met de paplepel ingegoten". Hij kwam altijd al veel in aanraking met de natuur en was er ook altijd mee bezig, want hij woonde op een boerderij. Hij gebruikt het ook als thema omdat in deze tijd de natuur heel veel te lijden heeft. Zo ontstaan ook kunstwerken van natuurlijke materialen in een ruimte, om de natuur binnen te brengen.

Zijn voorbeelden zijn Oskar Kokoschka en Joseph Beuys. Kokoschka om zijn schilderwerk en Joseph Beuys vanwege diens ruimtelijke objecten.

Wat vond Toon eigenlijk het mooiste van al zijn kunstwerken? Dat bleek het ruimtelijk werk te zijn dat hij maakte in 2004 door middel van het vlechten van wilgen. Doordat de schors van de bomen af was gehaald, zag het er heel anders uit, het leek dan een heel ander materiaal. In dit kunstwerk maakte hij geen gebruik van touwen, maar schroefde de delen aan elkaar, zodat de vormen beter zichtbaar waren. Het kunstwerk bevond zich ook in het bos. Ik vond het wel grappig dat hij dit zijn mooiste werk vond, omdat meneer Verheijen had verteld dat veel kunstenaars hun laatste werk het mooist vinden. Daar had hij dus wel redelijk gelijk in!

Toon Elfrink maakt dus schilderijen en ruimtelijk werk, ik vroeg hem of zijn kunstwerken nog in de jaren zijn veranderd qua stijl. Dat was vooral zo bij zijn ruimtelijk werk. Hij pakte er een fotoboek bij en liet een paar kunstwerken zien. Je zag op de eerste foto een klein werkstuk, een gesloten vorm waar je dus niet doorheen kon kijken. Ook hierbij maakte hij gebruik van het vlechten van takken.

Toon Elfrink;
Himachal pradesh

Toon Elfrink; Schoon schip

Toon vertelde dat hij langzamerhand wat meer opener en grotere werken ging maken, want wanneer de objecten bijvoorbeeld opener zijn, kunnen mensen er doorheen en onderdoor lopen en er doorheen kijken. En dat geeft weer een veel mooier beeld.

Over zijn schilderijen: Toon vindt schilderen moeilijker dan het maken van ruimtelijk werk, omdat je aan een schilderij eerder iets kunt verprutsen. Bij hem gaat het ruimtelijk werk eigenlijk vanzelf. Voordat Toon op het doek begint te schilderen, verricht hij wat voorwerk om in de sfeer te komen. Dat duurt dan een aantal dagen. Een

schilderij vergt soms maanden, maar soms lukt het ook heel spontaan en dan is hij veel sneller klaar!

Er hangen nu vier schilderijen van Toon Elfrink in het Isala en een van die schilderijen was zo'n spontaan schilderij. Hij vond het zelf ook wel apart dat dat nou net het schilderij was dat hij buiten had geschilderd en de andere drie (waar hij veel langer aan had gewerkt) binnen. Toon gaf de schilderijen titels om het een beetje te sturen, maar dat was volgens hem niet heel belangrijk. Toon zag het meer als een gedicht vooraf, want de schilderijen vertellen iets op

zich. Mijn volgende vraag sloot daar mooi op aan, namelijk of er een soort verhaal achter de schilderijen of zijn andere kunstwerken zat. Dit bleek echter niet het geval. "Iedereen heeft er een eigen persoonlijk verhaal bij." De kunstwerken beelden een soort eigen wereld uit, een soort geestelijke wereld en er is geen bepaald beeld. Dat vindt Toon juist heel erg boeiend. Veel mensen willen een bepaald beeld hebben bij een kunstwerk, maar het maken van iets wat niet bestaat is volgens hem nou net zo fascinerend!

Tenslotte vroeg ik of de schilderijen ook het thema natuur had-

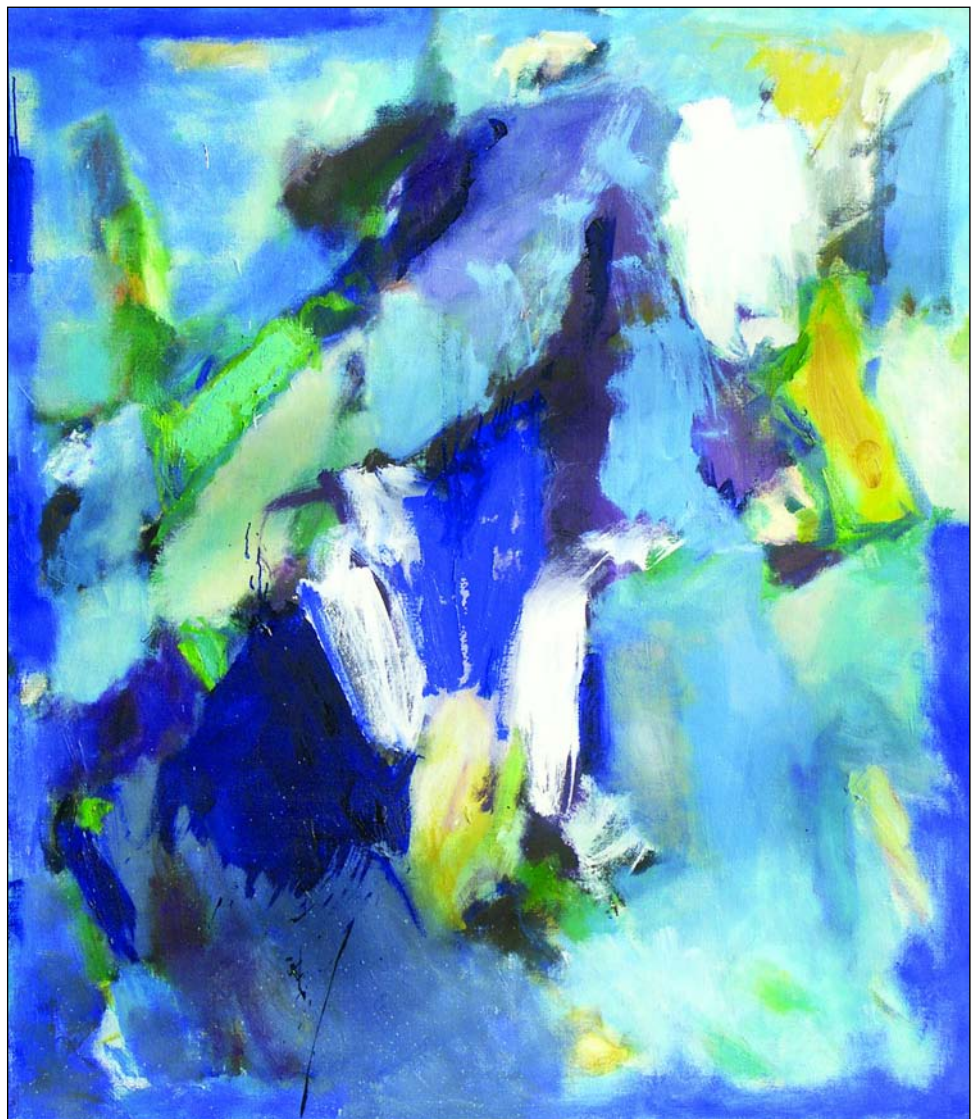
den. Dat thema kon daar je soms ook wel in terugvinden. Zijn kunstwerken voegen volgens hem iets toe aan de natuur, ze zorgen voor een ander beeld. Met de kleuren verwijzen zijn kunstwerken toch naar de natuur. Toon dacht op dat moment even na over de kleuren en vond het eigenlijk wel grappig dat er toch wel heel veel verschil zit in de kleuren van zijn schilderijen en die van zijn ruimtelijk werk. In het laatste maakt hij altijd gebruik van natuurlijke materialen, dus ook van natuurlijke kleuren en in zijn schilderijen zijn de kleuren feller. De kleuren in zijn schilderijen zijn echter niet de echte kleuren van de natuur. Toon gebruikt felle kleuren om bijvoorbeeld de natuurlijke kleuren meer uit te laten komen.

Aan het eind van het interview bleek Toon ook nog een andere discipline te hebben: 'muziekperformance'. Hij heeft bijvoorbeeld in Letland het geluid laten horen van hout. Door in een boom te klimmen en dan vanuit de boom een aantal planken naar beneden te gooien maakte hij dit geluid duidelijk. Toon Elfrink legde uit dat er voor hem drie aspecten zijn: schilderkunst, hierbij zie je een plat kunstwerk, daarom is het soms moeilijker om te begrijpen. Het ruimtelijk werk, deze kunstwerken zijn makkelijker te begrijpen dan schilderijen omdat je ze van verschillende kanten kunt zien waardoor ze elke keer weer anders zijn. En tenslotte de performances. Deze vorm van kunst is het best te begrijpen omdat je er het meest bij betrokken bent.

Ik vond de kunstwerken van Toon heel erg indrukwekkend. Abstracte kunst sprak me nooit zo aan. Ik vond het maar troep of maar wat kleuren door elkaar geschilderd, maar nu ik dit allemaal weet over zijn manier van werken en de gedachten erbij vind ik de werken al gelijk mooi! ■

Toon Elfrink; Hokkaido

Een bruid in de morgen van Hugo Claus

Fotograaf: © Susanne Middelberg

Nationale Toneel

wo. 30 november 2005 - 20:00 uur Rabobankzaal

Entree € 19,50

CKV prijs € 9,00

Wanneer een moeder probeert haar zoon uit te huwelijken, ontstaat een bittere familiestrijd met fatale gevolgen. Een aangrijpend verhaal over kapotte dromen, gruwelijke eenzaamheid en het ontembare verlangen naar een ander leven.

30 november

Een subtiel geschreven meesterwerk van taalvirtuoos Hugo Claus, dat in 1955 voor het eerst werd opgevoerd en nu zijn vijftigjarig jubileum beleeft. In het stuk rekent hij genadeloos af met alle illusies over het veilige, warme nest dat familie heet.

Spel: Pauline Greidanus, Gees Linnebank, Marjon Brandsma, Carola Arons, Vincent Linthorst

Regie: Maaïke van Langen

(In het CKV-lokaal kun je een tweetal zéér uiteenlopende recensies kopiëren over dit stuk)

De Beenhouwerij

Slagen en verwonderingen

do. 1 december 2005 - 20:00 uur Rabobankzaal

Entree € 18,50

CKV prijs € 9,00

De Belgische slagwerkgroep De Beenhouwerij, bestaande uit Gerrit & Reindert, presenteert met deze voorstelling een nieuw humoristisch percussiespektakel dat zijn weerga niet kent. Een intrigerende avond met overdonderende ritmes, aanstekelijke humor en verrassende interactie met 3D-animaties. De inmiddels beroemde kippen Whoopi en Noella hebben zich bijgeschoold en zijn volwaardige leden van de Beenhouwerij geworden.

Uit het gastenboek:

• "Ik heb jullie gisteren gezien in Wevelgem en het was in een woord: fantastisch!"

• "Gisteren zat ik in de zaal van Wevelgem het was het mooiste moment van mijn leven debeenhouwerij rulez"

• "yow"

Ik vond jullie optreden tesamen met men vrienden in Torhout werkelijk de max alles was echt goe en vooral grappig als ik de kans zou hebben zou ik zeker nog eens komen.

• twos bjeestig, iedereen vond dat ook het kon gewoon niet beter."

1 december

Compagnie Wibi Soerjadi Accrorap In Concert

dans/hip-hopvoorstelling 'Douar'

di. 13 december 2005 - 20:00 uur Rabobankzaal

Entree € 15,00

CKV prijs € 9,00

Aan beide kanten van de Middellandse Zee houdt een groep jongeren zich bezig met "de wereld aan de andere kant van het water".

In het ene land denken ze terug aan hun land van herkomst. Ze hebben moeite om zich aan te passen aan een dubbele cultuur.

In het andere droomt men van vrijheid, van succes en ontwikkeling. Terwijl ze televisie kijken, dromen ze simpelweg om de moeilijkheden van het leven te vergeten.

De voorstelling 'Douar' is een eigenzinnig project, van het Franse gezelschap Compagnie Accrorap.

In het kader van "Het jaar van Algerije" in Frankrijk ging Compagnie Accrorap de samenwerking aan met hiphop dansers uit Algerije. Choreograaf Kader Attou wil in zijn voorstelling ruimte geven aan de Algerijnse dansers om hun gevoel van verveling en opsluiting tot uiting te brengen. Hiphop is volgens hem het perfecte gereedschap om je gevoelens te tonen en je boodschap over te brengen. Door terug te gaan naar 'het land van herkomst', komen bepaalde Mediterrane invloeden, die de Franse hiphop zo eigenzinnig hebben gemaakt aan bod.

In voorgaande jaren waren onze CKV1-leerlingen zeer te spreken over de voorstellingen van 'Accrorap'. Dit gezelschap staat borg voor een geweldige avond.

do. 29 december 2005 - 20:00 uur Rabobankzaal

Entree € 38,00

CJP prijs € 35,50

Wibi Soerjadi is veruit de bestverkopende Nederlandse klassieke pianist ooit. Op zijn Bösendorfer speelt hij de

29 december

sterren van de hemel. Wibi kreeg voor zijn afstuderen aan het conservatorium het hoogst haalbare cijfer: een tien. Daarna speelde hij overal ter wereld.

Hij werd pas echt bekend toen hij eerste werd bij het Prinses Christina Concours in Den Haag in 1985. Aan de hierop volgende prijzen lijkt haast geen einde te komen. Al Soerjadi's albums zijn minimaal bekroond met meerdere malen goud en platina. Dit seizoen speelt hij weer in Amphion, een bijzondere gebeurtenis. Helaas met weinig CKV1-korting.

Toen ik afgelopen vrijdag doende was wat portretten 'Arnhemse Jongens' van mijn dochter Stefanie in de gangen van jullie school op te hangen, werd ik door Peter van Tuijl en Jan Verheijen verzocht of ik eventueel 'n artikeltje voor dit jubileumnummer zou willen schrijven.

"Hmmm, en wanneer moet dat dan ingeleverd worden?" "Nou, morgen, of eigenlijk liever nog vandaag." Dát vond ik nog 'ns 'n leuk verzoek.

Het culturele klimaat op het Isala College

STEVEN VAN WOERKOM
OUD-CONRECTOR ISALA

Nu moet je wél weten dat ik al sinds januari 1999 niet meer aan het Isala verbonden ben.

Dus als ik iets over het culturele klimaat op het Isala zou willen vertellen, dan moet ik jullie eerlijkheidshalve wel melden dat mijn informatie sedert die tijd wellicht niet meer zó up-to-date is. Hoewel, ik heb daarna nog menig Isala-optreden bezocht.

Hoe komt het toch dat er op het Isala College zo'n rijke culturele traditie is opgebouwd in de loop van de afgelopen 55 jaren?

Is er in deze streek sprake van een meer dan gemiddelde belangstelling voor muziek, beeldende kunst, dans, drama en anderssoortige cultuuruitingen en/of het bezoeken ervan?

Dacht 't niet. Tenminste niet méér dan in vergelijkbare regio's. En zeker niet meer dan in de centra van ons land waar de dichtheid van theaters, musea, concertzalen en andere cultuurtempels vele malen groter is dan in onze Achterhoek.

Persoonlijk denk ik dat de grote vlucht die de culturele en kunstzinnige vorming op onze school heeft genomen, meer gelegen is in het feit dat er steeds weer collega's op het

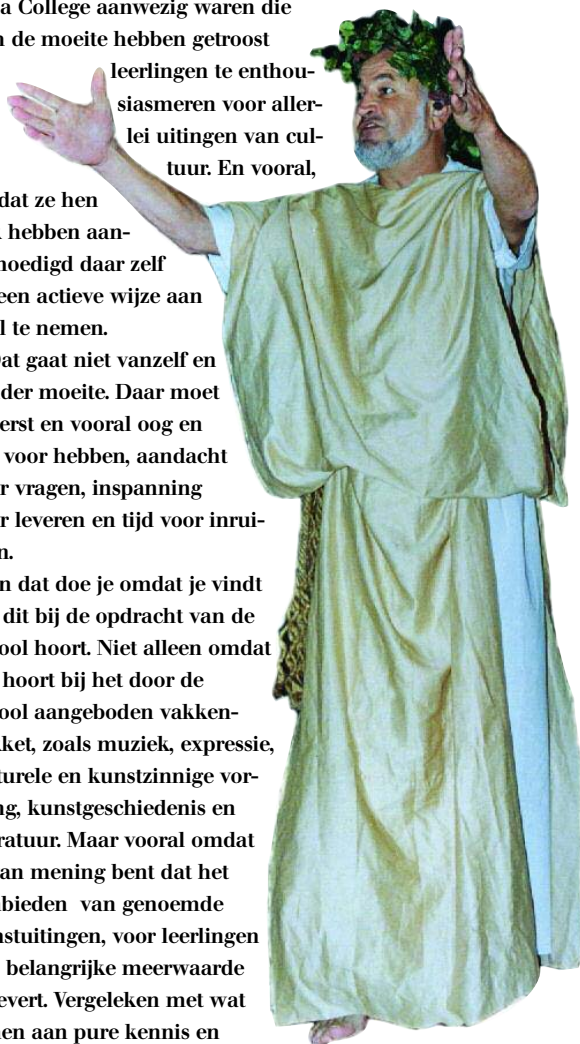
Isala College aanwezig waren die zich de moeite hebben getroost

leerlingen te enthousiasmeren voor allerlei uitingen van cultuur. En vooral,

omdat ze hen ook hebben aangemoedigd daar zelf op een actieve wijze aan deel te nemen.

Dat gaat niet vanzelf en zonder moeite. Daar moet je eerst en vooral oog en oor voor hebben, aandacht voor vragen, inspanning voor leveren en tijd voor inruimen.

En dat doe je omdat je vindt dat dit bij de opdracht van de school hoort. Niet alleen omdat het hoort bij het door de school aangeboden vakkenpakket, zoals muziek, expressie, culturele en kunstzinnige vorming, kunstgeschiedenis en literatuur. Maar vooral omdat je van mening bent dat het aanbieden van genoemde kunstuitingen, voor leerlingen een belangrijke meerwaarde oplevert. Vergeleken met wat je hen aan pure kennis en

Fototentoonstelling

Ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van het Isala stelde Steven van Woerkom een speciale fototentoonstelling samen. De foto's komen uit het schoolarchief en uit zijn eigen zeer omvangrijke verzameling.

denkvaardigheid bijbrengt.

Maar daar heb je vooral mensen voor nodig die de kar willen trekken en 'n schoolleiding die stimuleert en mogelijk maakt. Ook collega's die steunen en belangstelling tonen en natuurlijk ouders die hun kinderen aanmoedigen om aan het door de school aangeboden cultuurpakket deel te nemen.

Wat dacht je bijvoorbeeld van de zo langzamerhand tientallen toneel-, cabaret- en theatersportvoorstellingen, die de afgelopen 35 jaar door leerlingen van deze school zijn verzorgd. Daarin aangemoedigd, getraind en geregisseerd door een aantal enthousiaste docenten. Daarbij hoorde natuurlijk ook een groep collega's die met hun inbreng er voor zorgden dat e.e.a. technisch (grime, licht, geluid), organisatorisch en tekstueel gerealiseerd kon worden. De gewoonte van de laatste jaren om de opvoeringen te verbreden met muziek, zang en dans, maakt het geheel nog complexer. Begeleiding in de letterlijke en figuurlijke zin, oefenen en regisseren, geldt ook voor de al jaren oude traditie van Isala Musica, de muziek- en zangavond op school.

Of wat dacht je van de vele theater- en voordrachtbezoeken in het kader van in de lessen behandelde onderwerpen. Hierbij hoort ook de goede traditie van museumbezoek in het verlengde van de kunstzinnige vakken. Eveneens ook het vele 'veldwerk' op locatie bij menig vak in het kader van belangrijke lesonderdelen. Om een gedeelte van al deze activiteiten in goede banen te leiden zijn er collega's die door middel van het zogenaamde 'Culturele Plan' tevens zorgen voor de nodige structuren over en door de leerjaren heen. Niet vergeten mag worden dat de grote vlucht die het internationaliseren op deze school heeft genomen, gedragen wordt door de inspanningen van een breed scala aan collega's. Dit wat betreft de contacten met de scholen in de diverse landen, het voorwerk, de weken zelf en de nabesprekingen ter evaluatie. Per slot van rekening

hoort kennismaking met andere culturen in Europa ook tot het door het Isala geformuleerde onderwijs- en vormingsdoel.

Bij de vakken beeldende vorming, CKV 1, 2 en 3, worden leerlingen al generaties lang uitgelokt het beste bij zichzelf naar boven te halen. Hoewel het aanwezige materiaal van oud-leerlingen van de huidige expositie 'Kunst op Gang' als het topje van de potentiële ijsberg aangemerkt mag worden, kan 't voor dit laatste toch als een bewijs gezien worden.

Overigens weet ik ook maar al te goed dat al deze inspanningen die door de gezamenlijkheid van schoolleiding, onderwijsgevend en -ondersteunend personeel werden verricht, bovenop het 'normale schoolwerk'

komen. Dus regelmatig op gespannen voet staan met datgene dat het thuisfront van je mag verwachten. Een dilemma waar nooit een volledig bevredigende oplossing voor gevonden kan worden. Ondertussen wel chapeau voor dat thuisfront!

Wat mij betreft, komt het er eigenlijk op neer, dat jullie, leerlingen, blij en trots mogen zijn op het Isala te zitten of gezeten te hebben. Dat jullie zulke voortreffelijke en creatieve mensen zijn, of zijn geworden, heeft voor 'n deel óók te maken met het feit dat je Isalaan was of bent. Hierdoor heb je kunnen profiteren van o.a. het uitdagende culturele klimaat dat er op deze school heerst.

Dat jullie er nog maar lang profijt van mogen hebben. Proficiat! ■

beeldhouwster Jet van der Tol maakt klein ruimtelijk werk.

De 46-jarige begon ooit als grafisch ontwerpster, maar was toe aan iets anders. Jet heeft 2 dochters en woont in Borne. Ze is Oud-Isalaan en doet mee aan de tentoonstelling Kunst op Gang.

Jet van der Tol

“Het is net als wiskunde”

Jet van der Tol woonde destijds in Terborg. Ze was een verlegen meisje en vond het een grote overstap naar de middelbare school. De leraren waren jong en de tijd op het Isala vond Jet erg plezierig. Jet hield toen al erg van handenarbeid en tekenen, dat deed ze ook al van jongs af aan. Ze hield niet van scheikunde. Bij haar leraar biologie ging ze altijd in discussie over haar proefwerken. Ze kreeg het ook bijna altijd voor elkaar een paar punten erbij te praten. Ze wist niet echt wat ze wilde worden, maar ze wist wel dat ze naar de Kunstacademie wilde. Na het Isala is Jet naar de AKI, Academie voor beeldende Kunst en Industrie, in Enschede gegaan. Uiteindelijk heeft ze gekozen voor de richting grafische vormgeving.

Grafische vormgeving heeft ze 20 jaar met liefde gedaan, maar ze was toe aan iets anders. Toen ze begon in de

grafische industrie was dat heel anders. Er bestonden nog niet echt goede computerprogramma's en er was niet veel geld voor. Tegenwoordig zijn er genoeg programma's en bedrijven hebben er veel geld voor over.

Jet wilde op dat moment iets heel anders. Ze wilde iets van zichzelf en het mocht geen tekenen of schilderen zijn. Ze wilde ook alleen werken, ze wilde niet gebonden zijn aan een opdracht. Jet vertelde ook dat sommigen mensen van omgeving veranderen, maar zij veranderde van beroep. Ze begon met veel mensen te praten -vooral van de academie- die een andere richting hadden gekozen. Ze las in boeken en keek op internet. Ze wilde weten welke technieken of cursussen er waren.

De overstap van Jet van tweedimensionaal naar driedimensionaal was voor haar niet moeilijk. Ze zag de grafische ontwerpen ook niet plat,

ze dacht ruimtelijk. Een tentoonstelling van Rodin in Rome gaf voor haar de doorslag om over te gaan op ruimtelijk werk. Ze ging cursussen volgen en wilde technieken leren.

Haar inspiratie is de vrouw, de mens en elementen uit de natuur. Uitgangspunten zijn voor Jet: intuïtie, beweging, een gevoel of een indruk. Ze onthoudt dingen als een blik, toneel, een beeld op televisie of een foto. Haar werk is figuratief, bijna illustratief te noemen.

Als ze een beeld maakt, is ze in een soort trance, de ene keer is ze toeschouwer de andere keer niet. Ze neemt pauzes om een beeld te bekijken en te bedenken wat haar volgende stap is. Wanneer een beeld af is, bepaalt haar gevoel. Dat kan afhankelijk zijn van de kleur, de verhouding of het materiaal. Als een beeld mislukt is, is Jet natuurlijk teleurgesteld. Ze probeert dan iets heel anders te maken

SARAH MEIJER
V4B

en door te experimenteren wordt ze wijzer. Zo kan een theepot opeens een figuur worden.

Jet kiest vaak voor brons, om het gewicht en om de mooie kleur. Ze houdt van het lichamelijke zware werk, je moet er wat voor doen. Ze gebruikt klei en was, daarbij kun je de aanzet namelijk erg mooi zien. Het maken van een bronzen beeld duurt lang. Eerst begint ze met de was, hetgeen een paar dagen duurt. Daarna wordt een mal gemaakt en de gietkanalen komen eraan. Vervolgens duurt het uitstoken twee dagen. Het beeld wordt gegoten en het moet een nacht afkoelen. Als de mal verwijderd is, komt de afwerking en het patineren. Het maken van een bronzen beeld is erg duur. Dit komt door de tijd die er in gaat zitten en de afwerking. Jet doet dit samen met een groep, wat het voor haar leuker maakt. Ze kiest soms ook voor hout of keramiek. Dit hangt af van het beeld dat ze in haar hoofd heeft. Jet gebruikt ook veel verschillende vormen in haar beelden. Ze houdt erg van tegenstellingen. Om een titel voor haar beeld te bedenken, heeft ze veel tijd nodig. Ze is beter met beelden dan met taal. De titels duren daarom ook het langst.

Wat Jet nog graag wil leren, is het maken van grotere beelden. Je moet namelijk altijd klein beginnen. Jet vindt het belangrijkste aan kunst dat het wat wil zeggen. Ze gelooft ook niet dat iedereen beeldhouwster kan worden: "Het is net als wiskunde". ■

Wedstrijd: Kunstkiezen

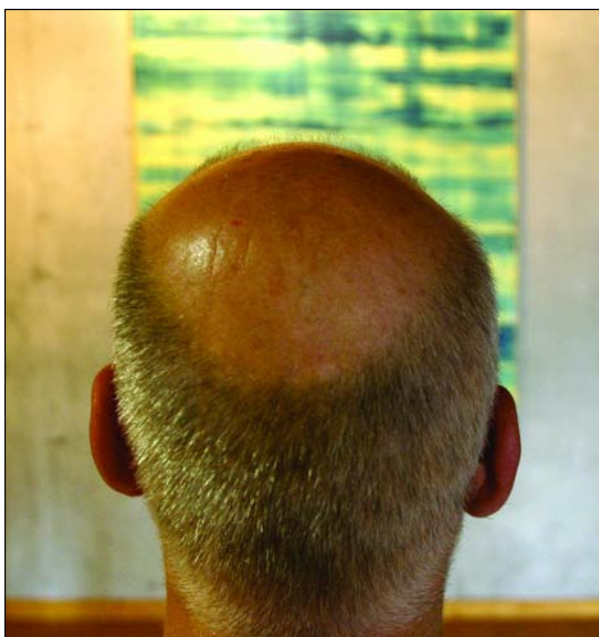

Zoals je uit deze foto's wel een beetje kunt afleiden, heeft de commissie 'Kunstopgang' aan het inrichten van de tentoonstelling de handen goed vol gehad. En nou ben jij aan de beurt om aan het werk te gaan: bij deze Ckafé hoort een formulier waarop jij kunt invullen welk kunstwerk jij het mooist vindt. Wij willen een van de kunstwerken die momenteel worden tentoongesteld aankopen. En dat werk komt te staan/hangen op een mooi plekje in het gebouw. Uit de formulieren van het meest gekozen kunstwerk trek-

ken we er **drie** uit en deze prijs-
winnaars belonen we met een
iPod nano van Apple!
Je schrijft op het formulier de
naam van de kunstenaar en het
nummer van het werk.
Stop je formulier in de speciaal
daarvoor bestemde kunstbus
in de centrale hal. Vergeet
niet je eigen naam en
adres in te vullen!

m

Maaïke Evers in een 34 jarige vormgever, die ook op het Isala heeft gezeten. Ze heeft zich er altijd goed vermaakt en er werden (volgens haar) altijd leuke feesten en uitstapjes georganiseerd. Toch was niet alles even fijn. Maaïke vertelde dat het gebouw vroeger naar asbakken en oud, muf tapijt rook. Ook was er wel eens last van lekkage en muizen (zelf moet ik er dan ook niet aan denken om op zo'n vieze school te zitten).

Maaïke Evers

Industrieel ontwerper

LISETTE HARLEMAN
V4B

Isalatijd

Toch is Maaïke best positief over de school. Maaïke herinnert zich de leraren vooral als een groep creatieve maar vooral actievelingen die altijd hard hun best deden. Tussen de leraren op het Isala zaten (net als nu) een aantal rare vogels met vreemde manieren van lesgeven. Zo was er Wouter ('de Kabouter') Veldhuizen, hij kon heel elegant wiskundige problemen uitleggen aan de hand van relaties (van klasgenoten) of ballet. Ook Harry Jorna maakte een nogal vreemde indruk op Maaïke. Hij gaf in die tijd niet alleen Scheikunde, maar ook observaties over de Silvoldse cultuur; volgens hem was er vanwege de kermisfeesten een geboortegolf 9 maanden later. Deze 2 leraren zitten overigens nog steeds op het Isala en kijken nog steeds een beetje af van de gemiddelde leraar.

Alles oke

Verder was alles wel oke volgens Maaïke, het lesprogramma was een goede uitdaging en ze heeft er vrienden voor het leven leren kennen.

"De vorm van de Palm M100 – 125 is gebaseerd op vrouwelijke lijnen. Ook hebben we een raam voor een klokje in de hoes in ontworpen. Beide elementen waren belangrijk om het product een jong en misschien vrouwelijk karakter te geven. Palm had toen die tijd voornamelijk Palm Pilots voor de professionele mannelijke sector maar wilde hun product ook aan jongere mensen gaan verkopen."

BD

'03 - completed at Lunar Design **BD FACSArray Bioanalyzer**

“De BD FACSArray bio analizer is geheel gebaseerd op inspiratie van de architectuur. Het idee was dat er een soort van raam in een schil gezet werd. Het raam gedeelte is waar men met het instrument interactief communiceert.”

Vroeger heeft Maaïke Evers zich het meest vermaakt met het maken van dingen. Zo vond ze tekenen, het maken van sieraden, kleien en naaien erg leuk. Op het Isala vond ze Handenarbeid dan ook het leukste vak en Wiskunde het meest uitdagende. Jan Verheijen (leraar Beeldende vorming en CKV) heeft haar geweldig geholpen met het zoeken naar een passend beroep. Hij vertelde Maaïke dat er een school was waar je veel met je handen moest wapperen en waar je je creativiteit leerde toepassen in de techniek. Maaïke is dus geen kunstenaar geworden, maar een vormgeefster. Na het Isala heeft Maaïke dan ook de Academie voor Industriële Vormgeving in Eindhoven gedaan. (Nu heet het Design Academy)

Amerika

Na dat Maaïke afgestudeerd was, was er een kleine economische dip. Daardoor was er maar moeilijk werk te vinden. Maaïke zocht verder en kwam zo terecht bij een ontwerp bureau in Columbus, Ohio. Daar had ze al eens eerder stage gelopen. Maaïke is er eigenlijk bij toeval terecht gekomen, zonder dat ze in principe zin had om naar Amerika te emigreren. Het bedrijf en het werk waren er echter wel geweldig. Toch had Maaïke moeite met de Amerikaanse cultuur in het binnenland. Ze had nog nooit racistisch gedrag zo openlijk meegemaakt en moest daarom dan ook erg wennen. Na een aantal jaren net toen Maaïke besloten had om het weer in Nederland te gaan proberen, kreeg ze een “greencard” via de

emigratie loterij. Zo kon Maaïke onbepaald in Amerika blijven werken en wonen, zonder dat ze ook echt Amerikaan hoefde te worden. Dat gaf de vormgeefster de kans om naar San Francisco te verhuizen waar de cultuur, het leven en werken veel interessanter is volgens Maaïke. Maaïke werkt er nu al 9 jaar en ze is sinds het begin van dit jaar een eigen bedrijf begonnen met haar vriend Mike.

Ideeën

Maaïke's ideeën komen van inspiratie die ze krijgt van dingen, mensen, muziek, kunst, wat dan ook. Het is voor haar belangrijk om als vormgever altijd je ogen open te hebben zodat je als het ware een bibliotheek in je geheugen aanmaakt waarvan je inspiratie tapt. □

Oud Isalaan Claartje ten Have, nu 33 jaar oud, woont samen met haar vriend en 2 kinderen, waarmee ze over een maand gaat verhuizen naar Berlicum. Naast haar werk en opleidingen weet ze ook veel te vertellen over haar tijd op het Isala en meneer Verheijen...

Claartje ten Have

Industrieel ontwerper

KARINE PHILIPSEN
V4c

Toen Claartje ten Have nog op het Isala zat, was ze altijd al creatief. Ze hield van dingen zoals tekenen, taarten bakken, handvaardigheidlessen en zelfs met een sinterklaassurprise was ze weken bezig.

Ze vond het dan ook leuk om op het Isala te zitten, het was dichtbij, ze begon in een klas met een aantal vriendinnen van de lagere school en kon meteen flink aan de slag in het handenarbeidlokaal. Vanaf 4vwo vond ze het heerlijk dat ze bijna alleen nog maar lessen hoefde te volgen die ze leuk vond en had ook continu de slappe lach.

Ze kan zich nog veel herinneren uit de tijd dat ze op het Isala zat, bijvoorbeeld de lange loopafstanden waardoor je er soms wel 5 minuten over deed om van het ene lokaal naar het andere te komen. "En het gammele gebouw, je keek bij wijze van spreken dor de vloer op de bosgrond". De handvaardigheidlessen vond ze altijd erg leuk, veel dingen doen en heel gevarieerd. Een opdracht die ze zich nog goed kan herinneren is het maken van een plattegrond van een auto die vervolgens in elkaar geplakt moet worden, een opdracht

die nu nog steeds bestaat.

Van Meneer Verheijen, haar toenmalige docent kan ze zich ook nog een aantal dingen herinneren. "Hij was niet te dwingend met opdrachten, er werd uitgelegd wat ongeveer de bedoeling was en verder kon je zelf een beetje bepalen hoe moei-

lijk je het wilde maken. Ook stak hij veel energie in leerlingen die wat extra's wilden leren". Ook een ding dat ze kan herinneren is dat een aantal leerlingen zeefdrukken bij meneer Verheijen hebben gemaakt voor een goed doel op school.

In de eerste klas van het Isala wist Claartje al dat ze Industrieel ontwerpen (TU Delft) of Industriële Vormgeving (academie Eindhoven) wilde gaan doen, opleidingen waarbij wel eisen werden gesteld. Ze hoopte dan ook dat ze bij een van de twee te kunnen beginnen, maar ze kon bij allebei terecht en uiteindelijk heeft ze voor Delft gekozen.

De opleiding beviel goed, hoewel het eerste jaar wel erg technisch was en ze veel vakken had waarmee je naar haar idee later niet zo veel mee deed. Aan het einde van haar studie had Claartje niet echt het idee dat ze als productontwerper aan de slag wilde, vandaar dat ze een extra interieurblok bij de faculteit Bouwkunde is gaan volgen. "Achteraf gezien denk ik dat je niet het meeste leert van de vakken zelf, maar meer hoe je bepaalde projecten aan moet pakken, hoe je communiceert met bedrijven, etc".

Claartje heeft eerst als interieurontwerper gewerkt bij een architectenbureau in Amsterdam, waar het keihard werken was maar wel leuk. Later heeft ze gewerkt als landelijk interieurontwerper bij de kantoorinrichter Gispén. Het leuke daaraan vond ze dat je bij heel grote bedrijven en instanties binnenkwam, maar minder leuk waren alle vergaderingen en procedures. Hierdoor kwam ze eigenlijk minder aan ontwerpen toe dan ze graag wilde.

Toen Claartje en haar vriend een aantal jaar geleden hun eerste kindje kregen konden ze vanwege het onregelmatige werk van haar vriend geen flexibele kinderopvang vinden in Amsterdam. Na maanden heeft ze toen haar huidige werk moeten opzeggen. In het verleden riep Claartje vaak dat ze ooit nog voor zichzelf wilde beginnen en ze maakte al vaak persoonlijke cadeaus voor vrienden waar positief op werd gereageerd. Vandaar dat

Claartje nu werkt bij de door zichzelf opgerichte Kado Studio. De Kado Studio ontwerpt en maakt kunstwerken met een persoonlijk tintje, waarvan er ook een paar te bewonderen zijn in onze school.

Claartje vindt dit werk leuk om te doen omdat ze lekker creatief bezig kan zijn en zelf kan bepalen hoe ze alles aanpakt. Ook de flexibele werktijden vind ze ideaal. Er zijn

echter ook dingen die ze minder vindt, ze mist bijvoorbeeld de dagelijkse omgang met collega's.

Op dit moment is het werk van de Kado Studio geen fulltime baan. Claartje kan alleen 's avonds of als haar vriend thuis is werken, omdat ze nog geen kinderopvang hebben. Ze hoopt in de toekomst de Kado Studio wel verder uit te breiden en er meer tijd aan te kunnen besteden. ■

a

Al enkele weken is op het Isala een kunstwerk te bewonderen van de kunstenaar Casper ter Heerdt. Dit bijzondere beeld draagt de toepasselijke naam: 'Spiderman'. Bij de naam 'Spiderman' zullen velen gelijk aan een gespierde, stoere man denken die de wereld probeert te redden van de ondergang. Bij het zien van dit beeld zal deze voorstelling gelijk te gronde gaan.

Casper ter Heerdt

beeldhouwer

JORIEKE BERENTSEN

V4D

Casper ter Heerdt wil iets heel anders laten zien dan de stoere en gevoelloze man. Bij de kunstwerken van deze man passen meer de woorden:

“Mannen niet als helden of als figuren die de donkere krochten van het menszijn laten zien, maar jongetjes die bang zijn, zich verbergen, afstand houden en soms ook gek doen en zich ‘onmannelijk’ gedragen.

Dromers en luchtfietsers die niet digitaal kunnen denken en die zoeken naar een zinvol bestaan dat dieper gaat dan de laatste fourwheeldrive.

Eenzame figuren, oud en jong tegelijk, misplaatst en dwalende. Watjes en mietjes die een heldenrol niet altijd past en die wel eens door een prins of prinses wakker gekust willen worden.”

Deze woorden passen dan ook perfect bij de creatie ‘Spiderman’. Het beeld brengt verschillende ideeën en gevoelens met zich mee. Casper ter Heert laat mensen graag zien zoals ze zijn, niet zoals we willen of denken dat ze zijn. Op de muur is een schuchter dun manne-

tje te vinden dat angstig en afwachtend de aula inkijkt. Het Isala is dan ook een bijzondere plek voor een dergelijk kwetsbaar beeld. Je zou het als leerling toch niet in je hoofd moeten halen om je hele hebben en houden op de tafel te leggen. Je ziet zoveel leerlingen rond lopen die zich anders voordoen dan ze zijn. En dan opeens... zie je het toppunt van kwetsbaarheid. Het is zo dichtbij, maar toch zo ver weg voor velen onder ons. Zou dit beeld de mogelijkheid met zich meebrengen de mens zijn kwetsbaarheid meer te kunnen en mogen laten zien?

Casper was tot 1984 leerling van het Isala en hij heeft hier naast het naar schoolgaan ook veel vrije tijd doorgebracht. Dit was omdat naast de verplichte vakken er op het Isala vroeger al veel aandacht werd besteed aan film, toneel, muziek en cabaret. Juist om deze redenen noemt deze oud-leerling het Isala ook nu nog meer dan een ‘school’. Ondanks dat Casper veel op school te vinden was, was dit een sombere periode voor hem. Casper legt deze periode uit: “Ik wilde iets met mijn leven doen, maar wist nog niet wat.

Die energie was nog niet aangeboord toen ik op het Isala zat; het allerleukst vond ik het mee organiseren van alle activiteiten die er naast school waren.”

In de tijd na het Isala vond Casper ter Heerdt de kunstenaar in zichzelf. In 5-havo koos hij de kunstacademie omdat die school hem simpelweg aantrok. Achteraf was het een intuïtieve keuze die precies goed was. Dit vak en dit leven vervullen alle behoeftes en talenten die hij heeft. Zelf zegt Casper hierover: “De keuze om kunstenaar te worden is, na de keuze om met mijn vrouw te trouwen, de beste keuze die ik in mijn leven gemaakt heb.”

Al in het eerste jaar van de kunstacademie werd voor Casper ter Heerdt duidelijk welke richting hij op zou gaan: plastische vormgeving. Over het beeldhouwen uit die periode zegt hij: “Toen ik voor het eerst naar model boetseerde had ik het gevoel dat ik thuis kwam; het was alsof ik het al eerder gedaan had en ik kon ook direct met het materiaal en de mensfiguur uit de voeten.”

Van de stageperiode in Italië, Pietrasanta heeft de kunstenaar vaktechnisch veel geleerd. Een belangrijke les die hij daar leerde, was dat als je ergens echt voor gaat je plan ook slagen zal, niet omdat het je dan aan komt waaien, maar omdat je jezelf er ook echt voor inzet.

Ook de woorden dat kunst mensen een spiegel voorhoudt en ze dingen laat zien die ze wel herkennen maar liever niet zien, komen van deze kunstenaar. Zelf heeft Casper door de jaren heen een ontwikkeling ondergaan, heeft hij steeds meer zichzelf terug kunnen vinden in zijn beelden en is hij meer zijn gevoel gaan uitbeelden. Dat deze gave eerst moest groeien voor hij tot uiting kwam, blijken uit de woorden van Casper ter Heerdt zelf: “De eerste keer dat ik een beeld maakte waarin ik echt iets wezenlijks van mezelf terugzag, heb ik de rest van de dag helemaal gelukkig zitten kijken omdat het me eindelijk gelukt was. Kunst gaat niet over verstop-

pen voor mij; het gaat over laten zien.” En dat dat tegenwoordig geen probleem meer is voor deze kunstenaar laat het beeld ‘Spiderman’ maar al te goed zien.

Het ontwikkelingsproces van deze kunstenaar is ook te zien in de materialen die hij gebruikt. Na 10 jaar lang alleen maar met brons te hebben gewerkt, was de kunstenaar even klaar met het werk dat brons met zich meebrengt. Zelf geeft Casper ter Heerdt ook aan dat door het experimenteren met al die nieuwe materialen, hij anders ging kijken naar zijn werk, creatiever en verrassender voor zichzelf en anderen. In 2001 heeft het Isala al een keer de Beeldentuin mogen vullen met beelden en reliëfs van Casper ter Heerdt en hier is gewerkt met portlandcement, glasvezelversterkt gips en kunsthars. Toch is de kunstenaar weer overgegaan op brons. Brons kwam als eerste terug in zijn kleine werk, omdat hij het gevoel had dat hij het opnieuw kon gebruiken zonder vrijheid in te leveren. Het experimenteren met die andere materialen was belangrijk om ook het brons op een andere

manier te kunnen gebruiken.

Aan inspiratie heeft deze kunstenaar nooit gebrek, hij vindt dit niet het zware deel van het kunstenaarschap. Er zijn periodes dat er gewoonweg te weinig geld is en er mooie plannen blijven liggen omdat ze niet uitgevoerd kunnen worden. Dat is ook de reden waarom deze kunstenaar samen met zijn vrouw ‘Studio Sogno’ vormt, wat Italiaans is voor droomatelier. Naast hun werk als kunstenaars, vrij of in opdracht, geven zij les in beeldhouwen in hun eigen atelier en workshops voor bedrijven en instellingen. Het kunstenaarschap is hierbij het belangrijkste, maar de andere dingen zorgen voor de broodnodige regelmaat.

Casper ter Heerdt is vernieuwend, hij maakt het tegenovergestelde van wat iedereen tegenwoordig doet. Hij laat een kant van de mens zien, die tegenwoordig bijna niet meer gezien mag worden. Het Isala mag trots zijn kunstenaar Casper ter Heerdt oudleerling te noemen en hopen dat wij nog vaak mogen genieten van verschillende werken uit zijn collectie. ■

Een beetje zenuwachtig ga ik op weg naar school. Daar zal ik een interview hebben met Anke Rutten. Een enthousiaste, sympathieke kunstenaar. Anke is een oud-leerling van het Isala en is gevraagd haar kunstwerken te exposeren op onze school.

Anke Rutten

Industrieel ontwerper

MAIKE ALBERTS
V4C

Toen ik op school aankwam en haar sieraden zag, was het heel anders als ik had verwacht. Ik had uitbundige met veel kleuren en poespas versierde sieraden in mijn gedachte. Daarentegen waren het rustige, ingetogen maar echt hele

mooie en aparte hangers, armbanden, ringen en oorbellen die ze mij liet zien.

'Het zijn sieraden die bij bijna iedereen passen of je nou een uitbundig of rustig typetje bent, bij Anke kun je terecht. Ook zijn ze geschikt voor elke gelegenheid'.

Zilver

Anke werkt vooral met zilver. Thuis giet, vijlt en soldeert Anke erop los om vervolgens een mooi kunstwerkje tevoorschijn te toveren. Ook heeft ze al eens geëxperimenteerd met brons en goud maar omdat dit toch best dure materialen zijn, houdt ze het voorlopig op zilver. Af en toe verwerkt ze een parel in het sieraad.

Strakke vormen zijn kenmerkend voor Anke's werk, waarbij ze contrast en vlakverdeling als uitgangspunt gebruikt. Ook vindt ze de ophanging en de afwerking van het sieraad erg belangrijk. Bij een hanger zit dan ook altijd een bijpassende ketting, want ze houdt niet van zichtbare sluitinkjes en schakels waarmee de hangers worden opgehangen. Ze probeert in een sieraad de sluitinkjes zo te verwerken dat je ze niet meer ziet.

Braaf

Toen Anke nog op het Isala zat -nog in de barakken- was ze al bezig met dingen ontwerpen. Als ze onder de les niks te doen had, schetste ze altijd kleine patroontjes. Ze heeft dan ook aardig wat strafwerk moeten schrijven. Maar over het algemeen was Anke een braaf meisje. Anke was altijd bezig. Zelfs tussen de examens door was ze nog bezig met een aantal vazen te ontwerpen en maken. Niet alleen beeldende vorming maar ook de exacte vakken zoals wiskunde boeiden haar. Vooral de sfeer op het Isala vond Anke leuk; ze kwam dan ook vaak even het handenarbeid lokaal binnen lopen om een praatje te maken met meneer Verheijen. Anke heeft veel leuke herinneringen aan het Isala zoals: leraren die uit het raam vallen of aan de douche gaan hangen bij scheidkunde.

T.U. Delft

Toen ze van school af ging in 1984 met een VWO diploma, is ze gaan studeren in Delft aan de Technische Universiteit. In 1991 is ze afgestudeerd als ingenieur Industrieel ontwerpen. Ze heeft altijd in gedachten gehad architect te worden, maar ze heeft uiteinde-

lijk gekozen voor een baan in de informatisering.

Anke vindt het leuk om met haar handen bezig te zijn en dus ging ze op zoek naar iets wat ze thuis kon doen, iets voor haarzelf. Toen kwam ze op het idee om sieraden te gaan maken. Later, als haar kinderen wat groter zijn en ze de boel wat heeft uitgebouwd, zou ze hier graag haar geld mee willen verdienen. Ze zou graag een atelier willen beginnen en misschien workshops gaan geven. Anke werkt altijd vanuit haarzelf en maakt geen sieraden in opdracht. Ook heeft Anke al eens geëxposeerd en ze is van plan dit in de toekomst nog vaker te gaan doen. ■

Tenslotte

Samen met haar moeder -die ook erg creatief is met tule-, haar vader -die leraar engels was op het Isala- en Anke heb ik een leuk gesprek gehad. Het was wat mij betreft een geslaagd interview en ook de kunst was zeer de moeite waard.

Iedereen die al wel eens een blik in het CKV-lokaal heeft geworpen, weet dat deze ruimte wordt gesierd door een aantal prachtige witte objecten. Deze glimmende en frisse alles-in-één machines, die net zo fruitig ogen als de naam die ze dragen, maken de CKV lessen een stuk aangenamer. Omdat ik thuis ook al sinds een paar jaar met veel plezier van een Apple gebruik maak, vond ik het tijd om eens nader te verklaren waarom Apple nou zo geweldig is.

Apple kun je dat eten?

WOUTER HENDRIXEN
DOCENT CKV

Het grootste vooroordeel tegenover een Apple is dat hij niet compatibel zou zijn met Windows. Vroeger, in de tijd dat de konijntjes nog terugschoten (héél lang geleden dus), werkten Windows en Apple inderdaad niet zo gesmeerd met elkaar samen. Maar die tijd is al lang voorbij. Nagenoeg alle -in Windows veel gebruikte- bestands-typen, kunnen worden gelezen door de Mac. Waaronder Word, Powerpoint en Excel bestanden. Microsoft maakt bijvoorbeeld Office, Internet Explorer, Windows Media Player en zelfs

MSN speciaal voor de Mac. Maar een gemiddelde Mac-gebruiker wil meer!

De Mac leent zich namelijk uitstekend om jezelf creatief te uiten. In de professionele wereld kom je hem daarom ook veelvuldig tegen. Je vindt het speeltje vaak bij grafisch ontwerpers, 3-d designers, fotografen, film- en documentairemakers en geluidstechnici. Maar creatief werken op de computer wil toch iedereen? Denk maar aan digitale foto's bewerken, dia slideshows maken of een vakantie-dvd branden. Ik hoor je denken; Wat maakt de Mac daarin nou zo goed? "Eenvoud" is het volledige antwoord op deze vraag.

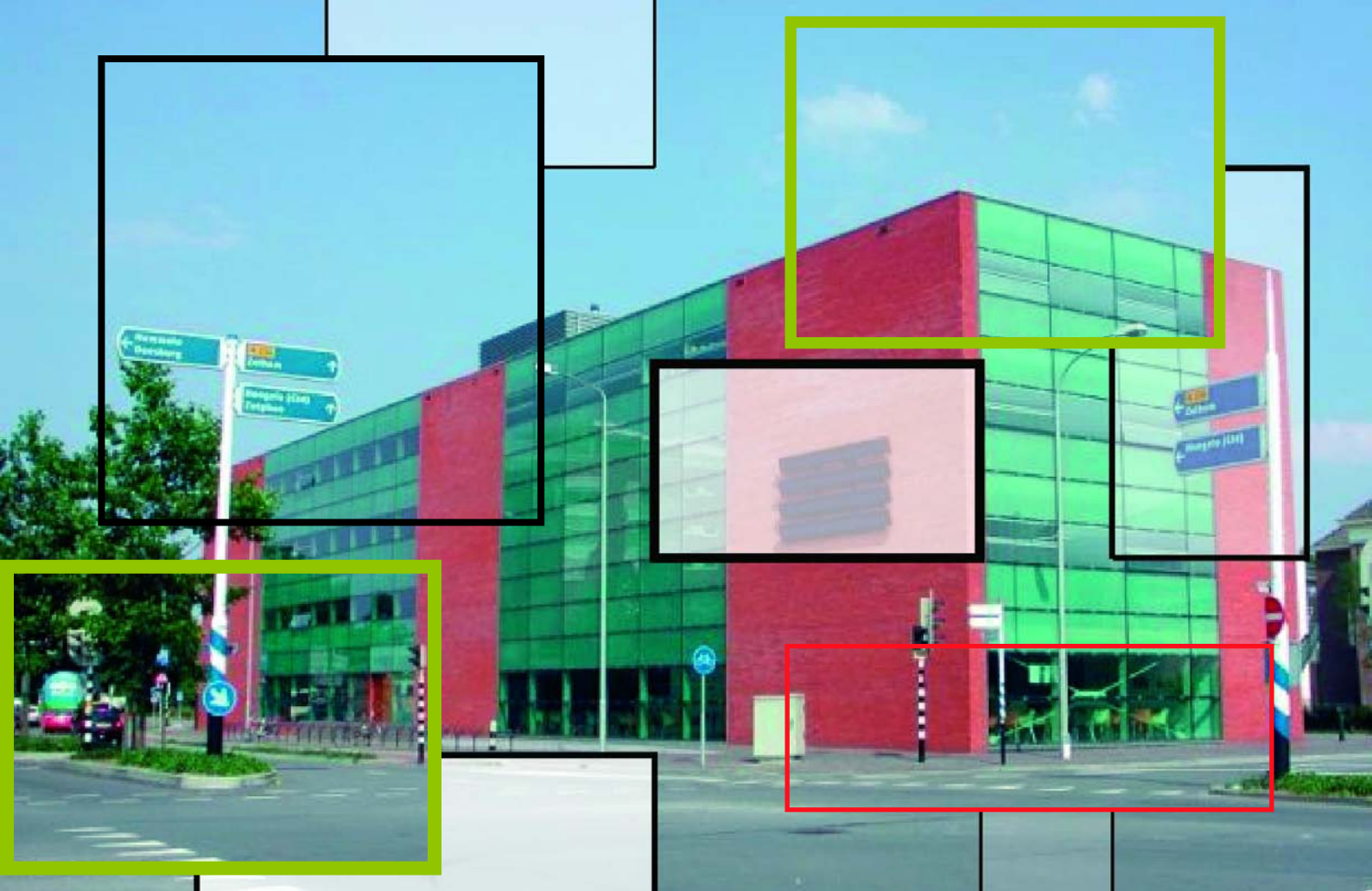
Toen ik mijn Mac kocht en hem thuis uitpakte, installeerde ik allereerst even het besturingsprogramma. Iets wat ik natuurlijk nog nooit gedaan had, maar blijkbaar al kon! Toen dat gedaan was nam ik even de tijd om te kijken wat er allemaal op en aan zat. Eén ding viel mij direct op. Namelijk dat de Mac heel intuïtief werkte. Niet meer met omwegen denken, gewoon

doen! Omdat ik geen verstand van computers heb, maar gelukkig alles werkte zoals ik dacht dat het zou werken, werd ik ineens niet meer belemmerd in mijn creativiteit. Plotse-ling stond ik versteld van mijn eigen kunnen. Ik kon prachtige films monteren, dvd's branden en muziek opnemen in een handomdraai.

Dat is nou precies de reden waarom we bij CKV graag van de Apple gebruik maken. Tijdens de lessen nemen de leerlingen kennis van digitale film-, audio-, tekst- en fotobewerking, maar dan wel 'op z'n Macs'. En wat blijkt? Computeren is zelfs weggelegd voor de niet-computerneerds onder ons. Niet alleen de CKV-docenten, maar ook hun leerlingen blijken onder de indruk van hun eigen kunnen, nadat ze een middag op de Mac hebben mogen werken. Werken met een Mac geeft computeren een hele andere betekenis.

Wie goed om zich heen kijkt, ziet dat Apple steeds populairder wordt. De Applecentre's schieten met bosjes uit de grond en de Ipods zijn al helemaal niet aan te slepen. Toeval? Ik denk van niet. Schoonheid en gemak zullen uiteindelijk overwinnen. Degene die nog steeds denkt dat je 'Apple' kunt eten, moet maar eens langs komen in één van de beeldende vorming lokalen. ■

De Gruitpoort is een centrum voor kunst, cultuur en kunstzinnige vorming. Je kunt er in het seizoen van september tot mei cursussen volgen in één van de vele kunst disciplines zoals beeldhouwen, schilderen, tekenen en grafiek, maar er zijn ook theaterlessen. Er zijn filmhuisavonden op dinsdag en zaterdag en af en toe op zondag en dinsdagmiddag. De theateravond is wekelijks op vrijdag en tenminste één keer in de maand is er cabaret op woensdag. Maandelijks is er een kindertheater- en filmvoorstelling op zondagmiddag. Verder zijn er lezingen, incidentele voorstellingen en exposities op het gebied van beeldende kunst. De Gruitpoort ondersteunt daarnaast graag initiatieven van anderen op cultureel gebied.

Jaarlijks vertoont het Filmhuis ongeveer vijftig verschillende films uit de hele wereld. Vaak zijn deze films met prijzen bekroond en eindigen zij hoog in de jaarlijkse top honderd van kwaliteitsfilms. Ook zijn er films te zien van nog onbekende regisseurs, waarvan de kwaliteit onmiskenbaar is. De eerste zondag van de maand wordt een filmklassieker in het middagprogramma opgenomen. Vertoning van films gebeurt d.m.v. een 35 mm. projector op een doek van ca. 7,5 bij 3,5 meter.

*Je vindt De Gruitpoort op de hoek van de Grutstraat en de Hofstraat in Doetinchem, schuin tegenover de bioscoop. Kijk voor meer informatie op onze website: **www.gruitpoort.nl** of kom langs!*

Filmhuis

agenda *tot 28 maart 2006*

Hofstraat 2 Doetinchem.

Entree €4,50 CJP/CKV kaart! Je kunt met bonnen betalen. Reserveren 0314 - 34 09 43 (gereserveerde kaarten 15 minuten voor aanvang afhalen.)

www.gruitpoort.nl

My summer of love

zaterdag 3 december 20.30 uur

dinsdag 6 december 20.30 uur

Cloaca

zondag 4 december 16.30 uur

Brothers

zaterdag 10 december 20.30 uur

dinsdag 13 december 20.30 uur

The assassination of Richard Nixon

zaterdag 17 december 20.30 uur

dinsdag 20 december 14.00 uur

20.30 uur

Confituur

dinsdag 27 december 14.00 uur

20.30 uur

Guersey

dinsdag 3 januari 14.00 uur

20.30 uur

Iris

zondag 8 januari 16.30 uur

Red Dust

zaterdag 7 januari 20.30 uur

zondag 10 januari 20.30 uur

Un mundo menos peor

zaterdag 14 januari 20.30 uur

dinsdag 17 januari 14.00 uur

20.30 uur

Leef

zaterdag 21 januari 20.30 uur

dinsdag 24 januari 20.30 uur

Manderlay

zaterdag 28 januari 20.30 uur

dinsdag 31 januari 20.30 uur

Anklaget

zaterdag 4 februari 20.30 uur

dinsdag 7 februari 20.30 uur

The Magdalena sisters

zondag 5 februari 16.30 uur

Ultranova

zaterdag 11 februari 20.30 uur

dinsdag 14 februari 20.30 uur

Beautiful Boxer

zaterdag 18 februari 20.30 uur

dinsdag 21 februari 20.30 uur

Le conseguenze dell'amore

zaterdag 25 februari 20.30 uur

dinsdag 28 februari 20.30 uur

Lemming

zaterdag 4 maart 20.30 uur

dinsdag 7 maart 20.30 uur

Il postino

zondag 5 maart 16.30 uur